

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Rijeci
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: P-463/2025-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Tamari Jugo Smoljanović, u parničnom predmetu tužitelja DESMOS d.o.o. Rijeka, Baštijanova 34, OIB: 49385361184, kojeg zastupa punomoćnik Boris Gregović, odvjetnik u Rijeci, V. Lisinski 6 protiv tuženika TRIGLAV OSIGURANJE d.d. Zagreb, Antuna Heinza 4, OIB: 29743547503, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Miličević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Miličević-Šupuković, Zagreb, Maksimirska cesta 103, radi naknade štete u iznosu od 1.950,43 EUR s kamatom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 21. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, objavljene 6. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju 1.886,93 EUR s pripadajućom zateznom kamatom koja teče kako slijedi:

- na 6,50 EUR od 1. veljače 2025. pa do isplate,
- na 234,13 EUR od 26. siječnja 2025. pa do isplate,
- na 200,00 EUR od 4. veljače 2025. pa do isplate,
- na 200,00 EUR od 11. veljače 2025. pa do isplate,
- na 200,00 EUR od 18. veljače 2025. pa do isplate,
- na 250,00 EUR od 25. veljače 2025. pa do isplate,
- na 150,00 EUR od 6. ožujka 2025. pa do isplate,
- na 150,00 EUR od 19. ožujka 2025. pa do isplate,
- na 210,00 EUR od 25. ožujka 2025. pa do isplate,
- na 150,00 EUR od 15. travnja 2025. pa do isplate,
- na 136,30 EUR od 24. travnja 2025. pa do isplate,

po stopi od 6,15% godišnje do 30. lipnja 2025., a od 1. srpnja 2025. po stopi od 5,15% godišnje do isplate, a u slučaju promjene kamatne stope, po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja uvećano za tri postotna poena sve u roku 15 (petnaest) dana pod prijetnjom ovrhe.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži naknadu štete od tuženika u iznosu od 63,50 EUR, kao i u dijelu u kojem tužitelj traži zakonsku zateznu kamatu po stopi većoj od dosuđene u t. I. izreke presude.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.423,18 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 6. srpnja 2026. (dana donošenja presude) po stopi od 5,15% godišnje do isplate, a u slučaju promjene kamatne stope, po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja uvećano za tri postotna poena u roku od 15 (petnaest) dana i pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 31. srpnja 2025. podnio tužbu ovome sudu protiv tuženika radi naknade štete u iznosu od 1.950,43 EUR s kamatom. Obrazlaže da se 5. siječnja 2025. u Rijeci, u Baštijanovoj ulici kod kbr. 34, dogodila prometna nezgoda u kojoj je sudjelovalo vozilo tužitelja marke Audi A4 Avant 2.0 TDI, registracijske oznake i broja RI 9886-V i osiguranice tuženika marke Seat Cordoba, registracijske oznake i broja RI 623-RI. Isključivi krivac za nastanak prometne nezgode jest osiguranica tuženika Mojca Jereb kojoj je i uručen obavezni prekršajni nalog zbog počinjenja prekršaja iz čl. 51. st. 1. i čl. 199. st. 2. Zakona o sigurnosti prometa na cestama. Kako je tuženik, po polici osiguranja od automobilske odgovornosti, isplatio tužitelju naknadu imovinske štete na vozilu, tužitelj smatra kako odgovornost osiguranika tuženika nije sporna stoga se neće posebno navoditi plaćeni iznosi imovinske štete na vozilu koja se ovom tužbom niti ne potražuje.

1.1. Ovom tužbom tužitelj od tuženika potražuje isplatu iznosa plaćenih na ime najma drugog vozila dok mu je vozilo marke Audi A4 bilo na popravku, odnosno za vrijeme nemogućnosti korištenja vozila zbog oštećenja nastalih u prometnoj nezgodi za koju je isključivo odgovoran osiguranik tuženika. Tužitelj je vlasnik osobnog vozila marke Audi A4 Avant, broj šasije WAUZZZF46JA093868, u prometu od veljače 2018. Navedeno je vozilo, u trenutku nastanka štetnog događaja (i danas) jedino vozilo u vlasništvu tužitelja koje mu je potrebno radi obavljanja poslovne djelatnosti i koje je, kao takvo, evidentirano u njegovim poslovnim knjigama. Zakonski zastupnik tužitelja, Leo Balaž, nema u vlasništvu vozila. Poslovna djelatnost tužitelja sastoji se od obilaska distributera u istočnoj i sjevernoj Europi s velikim brojem (inozemnih) putovanja. Zbog oštećenja u prometnoj nezgodi tužitelj nije bio u mogućnosti koristiti vozilo te je, u razdoblju od 15. siječnja 2025. do 25. travnja 2025., morao, radi nastavka obavljanja poslovne djelatnosti, unajmljivati druga vozila te je, s navedenog osnova, imao trošak u iznosu 2.087,30 EUR. Najam drugih vozila tužitelj je isključivo koristio kada je imao dogovorene poslovne sastanke koje nije mogao odgoditi, a koji su se odvijali u inozemstvu. Svaki najam drugog vozila prati odgovarajući nalog za službeno putovanje u inozemstvo iz čega proizlazi kako tužitelj nije unajmljivao druga vozila za svakodnevne potrebe već isključivo za službena putovanja u inozemstvo.

1.2. Tuženik je, samo djelomično, prihvatio osnovanim zahtjev tužitelja za naknadom troška unajmljenih drugih vozila smatrajući kako duljina trajanja popravka ne može ići na njegovu štetu te mu je isplatio 206,87 EUR. Naime, tuženik se pozvao na izvid štete prema kojem su, za popravak štete, potrebna 42,20 radna sata, a što da, prema standardima servisa i normativima popravka, odgovara popravku u trajanju 6 radnih dana. Tužitelj smatra kako tuženikova odgovornost obuhvaća redovno stanje stvari koje postoji na tržištu i okolnosti u kojima se popravak obavlja, odnosno okolnosti pod kojima se našao tužitelj uslijed činjenice nemogućnosti korištenja vozilom u trenutnom stanju na tržištu i okolnosti koje su nastupile u vezi načina, trajanja i odvijanja popravka. Za dovođenje vozila u funkciju nakon štetnog događaja bio je potreban određeni broj dana za nabavku dijelova i repromaterijala

kojeg nema u skladištu i određeni broj radnih dana za popravak, a što predstavlja efektivno vrijeme te je, isto tako, potrebno i izvjesno vrijeme tijekom kojeg je vozilo čekalo na red za nabavku potrebnih dijelova i repromaterijala kao i popravak. Imovinska šteta s osnova najma drugih vozila tužitelju je nastala u iznosu 2.087,30 EUR. Kako je, s tog osnova, prije utuženja, tuženik tužitelju isplatio 206,87 EUR, tužitelj umanjuje svoje najstarije potraživanje za navedeni iznos tako da po računu br. 14-POS1-2 od 15. siječnja 2025. ne potražuje isplatu, dok po računu br. 37-POS1-2 od 25. siječnja 2025. umanjuje svoje potraživanje za 65,87 EUR. Također, tuženik tužitelju nije naknadio trošak prijevoza vozila s mjesta nezgode do ovlaštenog servisa u iznosu 70,00 EUR. Poziva se na odredbe čl. 1046. i čl. 1090. Zakona o obveznim odnosima. Zateznu kamatu potražuje od prvog slijedećeg dana od dana plaćanja svakog pojedinog računa. Predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu čini nespornim nastanak štetnog događaja 5. siječnja 2025., aktivnu i pasivnu legitimaciju. Međutim, osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.

2.1. Kako je navedeno u tužbi, tuženik je tužitelju na ime plaćenog najma za zamjensko vozilo isplatio iznos 206,27 EUR 8. svibnja 2025. i to prema utvrđenom vremenu od strane ovlaštenog procjenitelja od 42,20 sati odnosno 6 radnih dana prema standardima servisa i normativima popravka koje potrebno za otklanjanje nastale štete pri čemu je tuženik priznao 50% PDV koji je uračunat i isplaćen u okviru navedenog iznosa.

2.2. Tuženik ukazuje da se predmetna nesreća dogodila 5. siječnja 2025., a da posljednji račun (br. 61/5/2 izdan od Lutar d.o.o. u iznosu 136,50 EUR) za koji tužitelj potražuje naknadu datira 23. travnja 2025., što bi značilo da se vozilo tužitelja popravljalo preko 3,5 mjeseca. Iz računa ovlaštenog servisera Porsche Inter Auto d.o.o., Podružnica Porsche Rijeka vidljivo je da je usluga popravka vozila tužitelja dovršena 31. ožujka 2025. Tužitelj nije uopće naznačio kada je nakon predmetnog štetnog događaja predao vozilo na popravak u ovlaštenu servis; odnosno da iz računa koje dostavlja uz tužbu (primjerice rč. br. 61/5/2 izdan od Lutar d.o.o. od 23. travnja 2025.) proizlazi da isti potražuje troškove koji su nastali u razdoblju nakon izvršene usluge popravka vozila (31. ožujka 2025.). U odnosu na trošak vuče vozila koji tužitelj ovom tužbom potražuje u iznosu 70,00 EUR, tuženik ističe da mu je naknađen u okviru zahtjeva za naknadu imovinske štete na vozilu umanjeno za 50% PDV (isplaćeno je 63,50 EUR 8. svibnja 2025. u okviru iznosa 5.378,92 EUR), a kako proizlazi iz elektroničke pošte od 21. svibnja 2025. te s kojom činjenicom je tužitelj upoznat.

2.3. Tuženik u svakom slučaju osporava visinu štete i iz razloga što je usporedbom putnih naloga, obračuna putnih troškova i korespondirajućih računa razvidno da je zakonski zastupnik tužitelja za polovinu putovanja (broj putnog naloga: 01/25; 02/25; 04/25; 06/25; 08/25; 10/25) koristio zrakoplov te je iznajmljeno vozilo stajalo na aerodromskom parkingu, u nekim slučajevima i po pet dana (službeno putovanje u Köln od 24. ožujka 2025. do 30. ožujka 2025.) do povratka zakonskog zastupnika tužitelja, a čime je tužitelj povećao štetu za koju tuženik nije i ne može biti odgovoran. Naime, uvidom u internetske stranice društva EXPRESS RENT d.o.o. vidljivo je da isto nudi lokacije za preuzimanje vozila u zračnim lukama Zagreb, Venecija i Treviso koje je zakonski zastupnik tužitelja koristio prilikom svojih službenih putovanja.

2.4. U ostalim slučajevima tuženik nije u obvezi naknaditi tužitelju dane za koje je prema pojedinim računima zamjensko vozilo bilo iznajmljeno, a koji prelaze dane

službenih putovanja u korespondirajućim obračunima putnih troškova (primjerice račun br. 49-POS1-2 od 3. veljače 2025. u vezi s putnim nalogom br. 03/25 i korespondirajućim obračunom putnih troškova za službeno putovanje u Imolu od 3. veljače 2025. do 5. veljače 2025.).

2.5. Tužitelj neosnovano potražuje iznos PDV na plaćene račune u cijelosti s obzirom na to da, na temelju čl. 61. st. 2. Zakona o PDV, ima pravo odbiti 50% pretporeza obračunanog za nabavu ili najam osobnih automobila, uključujući nabavu svih dobara i usluga u vezi s tim dobrima. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. U daljnjem tijeku postupka tužitelj je osporio tuženikove navode te je istaknuo da je za dovođenje vozila u funkciju nakon štetnog događaja bio potreban određeni broj dana za nabavku dijelova i repromaterijala kojeg nema u skladištu i određeni broj radnih dana za popravak, a što predstavlja efektivno vrijeme te je, isto tako, potrebno i izvjesno vrijeme tijekom kojeg je vozilo čekalo na red za nabavku potrebnih dijelova i repromaterijala kao i popravak. Pored popravka po izvidu štete također je bio potreban i naknadni izvid štete radi otklanjanja oštećenja koja nisu bila evidentirana u izvidu štete. Nije točno da je vozilo tužitelja popravljeno 31. ožujka 2025., već je popravak trajao i u travnju 2025. zbog potrebe naknadnog izvida štete i otklanjanja oštećenja koja nisu bila evidentirana u izvidu štete tako da je popravak vozila tužitelja bio gotov početkom svibnja 2025. kada je tužitelj preuzeo vozilo iz servisa. Nejasno je na koji je način zakonski zastupnik tužitelja mogao utjecati na duljinu trajanja popravka vozila, odnosno koji bi bio njegov interes da popravak vozila traje što duže.

4. Tuženik u daljnjem tijeku postupka navodi da je iz pribavljene dokumentacije društva Porsche Inter Auto d.o.o., Podružnica Porsche Rijeka vezano uz popravak predmetnog vozila vidljivo da je predmetno vozilo predano na popravak 31. siječnja 2025., dakle 26 dana od nastanka predmetnog štetnog događaja (prometna nesreća se dogodila 5. siječnja 2025.), a preuzeto je od strane tužitelja 3,5 mjeseca nakon, točnije 15. svibnja 2025. Tuženik još jednom ističe da je dužan naknaditi troškove najma zamjenskog vozila samo za vrijeme koje je objektivno bilo potrebno za otklanjanje nastale štete prema uobičajenim i redovitim standardima servisa i normativima popravka, a koji iznose 42,20 sati odnosno 6 radnih dana. Tuženik smatra da nije dužan nadoknaditi tužitelju troškove na ime najma zamjenskog vozila koji prelaze u konkretnom slučaju 42,20 sati odnosno 6 radnih dana.

5. Sud je izveo dokazni postupak pregledom i čitanjem dokumentacije koja je priložena spisu te saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja Lea Balaža (iskaz na stranici 358-359 spisa), svjedoka Igora Lovrića (iskaz na stranici 359 spisa), svjedoka Bojana Kinkele (iskaz na stranici 360 spisa) i svjedoka Stefana Blažića (iskaz na stranici 360-361 spisa) utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, "Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.- Odluka USRH, 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23.).

6. Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

6.1. Tužbenim zahtjevom tužitelj traži naknadu štete od tuženika u iznosu od ukupno 1.950,43 EUR s kamatom po osnovi iznosa plaćenih na ime najma drugog vozila dok mu je vozilo marke Audi A4 bilo na popravku, odnosno za vrijeme

nemogućnosti korištenja vozila zbog oštećenja nastalih u prometnoj nezgodi 5. siječnja 2025. u Rijeci za koju je isključivo odgovoran osiguranik tuženika u iznosu od 1.880,43 EUR te na ime naknade troška prijevoza vozila s mjesta nezgode do ovlaštenog servisa u iznosu od 70,00 EUR, sve temeljem računa i ugovora na stranicama 41-62 spisa. Tužbeni zahtjev je osnovan u iznosu od 1.886,93 EUR, dok je u preostalom iznosu od 63,50 EUR odbijen kao neosnovan.

7. Među strankama nije sporno da se predmetna prometna nesreća dogodila 5. siječnja 2025. Nije sporna aktivna, niti pasivna legitimacija. Također nije sporno da je tužitelj zaprimio izvid štete tuženika 16. siječnja 2025. te da je predmetno vozilo predano na popravak servisu 31. siječnja 2025. Nadalje, nije sporno da je tuženik 17. ožujka 2025. zaprimio prijavu servisa za naknadni izvid te da je tuženik 31. ožujka 2025. odgovorio servisu i isti dan dostavio naknadni izvid 1, a 1. travnja 2025. ispravak istog (bez pomoćne osovine st jer na dostavljenim fotografijama nije bilo vidljivog oštećenja na istoj). Isto tako nije sporno da je tuženik 12. svibnja 2025. zaprimio prijavu servisa za drugi naknadni izvid te da je tuženik 14. svibnja 2025. dostavio naknadni izvid 2 po kojem je izdan račun br. 4525/11484/33 od 15. svibnja 2025. Nije sporno da je tužitelj predmetno vozilo preuzeo 15. svibnja 2025. (tuženikov podnesak od 30. travnja 2026.). Isto tako nije sporno da tužitelj, niti zastupnik po zakonu tužitelja nemaju u vlasništvu drugih vozila, osim predmetnog koji je oštećen u nezgodi (uvjerenje MUP-a na stranici 8-9 spisa).

7.1. Također nije sporno da se tuženik pozvao na izvid štete prema kojem su, za popravak štete, potrebna 42,20 radna sata, što tuženik prema standardima servisa i normativima popravka smatra objektivno opravdanim (tuženikova odluka po prigovoru od 9. lipnja 2025., stranica 64 spisa). Nije sporno da je tuženik tužitelju po toj osnovi isplatio 206,87 EUR 8. svibnja 2025. (obavijest o likvidaciji štete i potvrda uplate na stranici 82-83 spisa) pa je tužitelj umanjio svoje najstarije potraživanje za navedeni iznos tako da po računu br. 14-POS1-2 od 15. siječnja 2025. ne potražuje isplatu, dok po računu br. 37-POS1-2 od 25. siječnja 2025. umanjuje svoje potraživanje za 65,87 EUR. Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

8. Sporno jest je li tuženik dužan nadoknaditi tužitelju štetu u utuženom iznosu s obzirom na tuženikove navode da nije dužan nadoknaditi tužitelju troškove na ime najma zamjenskog vozila koji prelaze u konkretnom slučaju 42,20 sati odnosno 6 radnih dana, koje vrijeme je objektivno bilo potrebno za otklanjanje nastale štete prema uobičajenim i redovitim standardima servisa i normativima popravka i po kojoj osnovi jer tuženik tužitelju nesporno isplatio iznos od 206,87 EUR prije podnošenja tužbe.

9. Pretpostavke odgovornosti za štetu propisuje odredba čl. 1045. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, "Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23.). Citiranom odredbom propisano je da tko drugome prouzroči štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Dakle, krivnja tuženika se presumira, a tužitelj je dužan dokazati štetu, štetnu radnju te uzročnu vezu. S druge strane, tuženik se može osloboditi odgovornosti te obveze naknade štete ako bi tijekom postupka dokazao da je šteta nastala bez njegove krivnje. Dakle, pretpostavke odgovornosti za štetu su subjekti odgovornosti za štetu, štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza između štetne radnje i štete te protupravnost.

10. U konkretnom slučaju dakle nije sporno da se 5. siječnja 2025. u Rijeci dogodila prometna nezgoda te da je isključivi krivac za nastanak prometne nezgode

osiguranica tuženika. Dakle, prometna nesreća prouzročena je krivnjom osiguranika tuženika, slijedom čega odgovornost za nastalu štetu snosi tuženik kao osiguratelj odgovorne osobe. Nadalje je bilo potrebno utvrditi je li zbog oštećenja vozila tužitelja, tužitelj bio objektivno onemogućen koristiti svoje vozilo u trajanju od nezgode 5. siječnja 2025. do 25. travnja 2025.

10.1. Uvidom u dokumentaciju priloženu spisu od društva koje je obavljalo popravak vozila Porsche Inter Auto d.o.o. Zagreb, Podružnica Rijeka, a posebno izvida štete, radnih naloga i naknadnih izvida (stranica 119-147 spisa) sud je utvrdio da je tužitelj zaprimio izvid štete tuženika 16. siječnja 2025. (stranica 122-123 spisa) te da je predmetno vozilo predao na popravak servisu 31. siječnja 2025. (što je vidljivo iz radnog naloga od 7. veljače 2025., stranica 129 spisa). Nadalje, nije sporno da je tuženik 17. ožujka 2025. zaprimio prijavu servisa za naknadni izvid te da je tuženik 31. ožujka 2025. odgovorio servisu i isti dan dostavio naknadni izvid 1, a 1. travnja 2025. ispravak istog (bez pomoćne osovine st jer na dostavljenim fotografijama nije bilo vidljivog oštećenja na istoj, stranica 124-125 spisa). Isto tako nije sporno da je tuženik 12. svibnja 2025. zaprimio prijavu servisa za drugi naknadni izvid te da je tuženik 14. svibnja 2025. dostavio naknadni izvid 2 (stranica 126-127 spisa). Nije sporno da je tužitelj predmetno vozilo preuzeo 15. svibnja 2025.

10.2. Slijedom navedenog, na temelju priložene dokumentacije društva koje je obavljalo popravak sud je utvrdio da je vozilo tužitelja oštećeno u predmetnoj nezgodi 5. siječnja 2025., nakon zaprimljenog izvida štete 16. siječnja 2025., dovezeno u servis vučnom službom 31. siječnja 2025. (što znači da nije bilo u voznom stanju od trenutka nezgode), te da je bilo na popravku od 31. siječnja 2025. pa do 15. svibnja 2025. Iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj bio objektivno onemogućen koristiti svoje vozilo tijekom trajanja popravka od nezgode 5. siječnja 2025. do 25. travnja 2025. Sud je na temelju citirane dokumentacije, a što među strankama nije sporno, utvrdio da je vozilo predano na popravak ovlaštenom servisu te da je tijekom popravka utvrđeno postojanje dodatnih oštećenja koja nisu bila vidljiva prilikom prvotnog pregleda vozila, iz kojeg razloga su obavljena dva naknadna izvida štete. Te okolnosti su također dovele do produljenja trajanja popravka, s time da iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tužitelj na bilo koji način pridonio produljenju popravka vozila ili da je mogao utjecati na tijek popravka, što tuženik nije niti tvrdio tijekom postupka.

10.3. Tuženikove tvrdnje da je za popravak predmetnog vozila prema utvrđenom vremenu od strane ovlaštenog procjenitelja bilo potrebno 42,20 sati odnosno 6 radnih dana prema standardima servisa i normativima popravka sud utvrđuje neosnovanim. Naime, standardi servisa i normativi popravka predstavljaju prije svega procjenu trajanja samih radova na vozilu, dok ne obuhvaćaju zauzetost servisa, raspoloživu radnu snagu, vrijeme potrebno za nabavu rezervnih dijelova, provođenje naknadnih izvida štete, odobrenje popravka od strane osiguratelja, kao ni druge okolnosti koje prate složenije popravke vozila. Također iz naprijed navedene dokumentacije jasno je vidljivo da je u konkretnom slučaju popravak trajao puno duže, kao i da su obavljena dva naknadna izvida na predmetnom vozilu. Dakle, u konkretnom slučaju bilo je potrebno uzeti u obzir i određeni broj dana za nabavku dijelova i repromaterijala koje društvo za popravak nema na skladištu i čekanje tih materijala, kao i uzeti u obzir složenost popravka, posebno uzimajući u obzir da su na predmetnom vozilu napravljena dva naknadna izvida štete, na što tužitelj nije mogao ni na koji način utjecati.

11. Nadalje je bilo potrebno utvrditi je li u konkretnom slučaju korištenje unajmljenih vozila bilo nužno i razumno. Tužitelj je naveo da je vlasnik predmetnog osobnog vozila te da je to bilo jedino vozilo u vlasništvu tužitelja koje mu je potrebno radi obavljanja poslovne djelatnosti, kao i da zastupnik po zakonu tužitelja Leo Balaž nema u vlasništvu vozilo, a što je sud utvrdio i uvidom u uvjerenje nadležne policijske uprave (stranica 8-10 spisa). Također je tužitelj naveo da se poslovna djelatnost tužitelja sastoji od obilaska distributera u istočnoj i sjevernoj Europi s velikim brojem inozemnih putovanja, a radi čega je morao iznajmljivati druga vozila radi dogovorenih poslovnih sastanaka koje nije mogao odgoditi, a koji su se odvijali u inozemstvu. Tužitelj je u spis dostavio naloge za službena putovanja u inozemstvu za koja je koristio unajmljena osobna vozila, kao i račune društva EXPRESSRENT d.o.o. Rijeka za najam tih vozila, Ugovore s navedenim društvom za najam, kao i dokaze o plaćanju računa za najam vozila (stranica 13-62 spisa).

11.1. Iz iskaza zastupnika po zakonu tužitelja Lea Balaža, kojeg je sud ocijenio uvjerljivim i u skladu ostalim provedenim dokazima, posebno uzimajući u obzir da tuženik nije iznosio primjedbe na njegov iskaz, sud je utvrdio da u sklopu svog posla surađuje s 25-30 distributera u istočnoj Europi te da uglavnom putuje avionom. Od poslovnih putovanja odgodio je one koje je mogao, ali su ostala neka putovanja koja je morao obaviti. Iz tog razloga je iznajmio vozila za ta putovanja, s time da je istaknuo da je riječ o vozilima niže klase od njegovog vozila koja je plaćao pedesetak EUR po danu, a koja su bila najjeftinija te ih je koristio da bi došao do aerodroma i natrag kući. Nekoliko puta je koristio vozilo za putovanje u Italiju, Austriju i Mađarsku kojom prilikom nije letio avionom. Iskazao je da je više puta kontaktirao društvo za popravak vozila da vidi što se događa i odlazio tamo. Stoga je iz iskaza zastupnika po zakonu tužitelja, kao i priloženih ugovora o najmu vozila sud utvrđuje tijekom razdoblja nemogućnosti korištenja svog vozila zbog popravka, iznajmljivao vozila niže klase od oštećenog vozila, čime je postupao savjesno te ni na koji način nije doprinio povećanju štete. Također sud utvrđuje neosnovanim tuženikove navode da je tužitelj povećao štetu time što su iznajmljena vozila bila parkirana na aerodromskom parkingu. To iz razloga što je parkiranje na aerodromu bilo povezano s poslovnim putovanjima zastupnika po zakonu tužitelja pa se ti troškovi ne mogu smatrati nepotrebnim povećanjem štete.

11.2. Sukladno odredbi čl. 1085. st. 1. ZOO-a odgovorna osoba dužna je uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala. Kad uspostava prijašnjeg stanja nije moguća, odgovorna je osoba dužna isplatiti oštećeniku odgovarajući iznos novca na ime naknade štete (st. 3.). Naknada u novcu dosudit će se oštećeniku ako on to zahtijeva, a okolnosti danog slučaja ne opravdavaju uspostavu prijašnjeg stanja. Oštećenik ima pravo kako na naknadu obične štete, tako i na naknadu izmakle koristi sukladno čl. 1089. st. 1. ZOO-a. Odredbom čl. 1090. ZOO je propisano da će sud, uzimajući u obzir i okolnosti koje su nastupile poslije prouzročenja štete, dosuditi naknadu u iznosu koji je potreban da se oštećenikova materijalna situacija dovede u ono stanje u kojem bi se nalazila da nije bilo štetne radnje. Dakle, citiranom odredbom uspostavljeno je načelo potpune naknade kojom se izričito potvrđuje pravo oštećenog na popravljavanje sve štete koju trpi posljedicom štetnikove štetne radnje ili propuštanja pa tako i štete koja mu je nastupila u okolnostima poslije prouzročenja štete do presuđenja.

11.3. Sukladno načelu potpune naknade štete na vozilu za koju je u konkretnom slučaju nesporno odgovoran osiguranik tuženika, tuženik je dužan oštećenom nadoknaditi potpunu štetu, što u konkretnom slučaju uključuje i

nemogućnost korištenja vozila tijekom popravka. Sud je utvrdio da je tužitelj iznajmljivao vozila radi svojih poslovnih potreba te je dokazao da je račune za najam vozila i platio. Budući da tužitelj zbog posljedica prometne nesreće nije mogao koristiti svoje vozilo te radi nesmetanog obavljanja poslovne djelatnosti bio primoran koristiti unajmljena vozila, troškovi najma vozila predstavljaju neposrednu i predvidivu posljedicu štetnog događaja za koji odgovara tuženik (tako i sudska praksa VTS PŽ-165/2025 od 8.4.25. i PŽ-5232/2022 od 2.11.23.). Kako je tužitelj dokazao nastanak štete, njezinu visinu, uzročnu vezu između štetnog događaja i nastalih troškova te nužnost korištenja zamjenskih vozila, sud je ocijenio tužbeni zahtjev po toj osnovi osnovanim u cijelosti.

12. Tužitelj također zahtjeva naknadu troška prijevoza oštećenog vozila s mjesta nezgode do ovlaštenog servisa u iznosu od 70,00 EUR prema računu društva Kajić d.o.o. (prijevoznica i račun na stranici 40-41 spisa).

12.1. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da mu je tuženik trošak vuče vozila nadoknadio u okviru zahtjeva za naknadu imovinske štete na vozilu umanjen za 50% PDV, odnosno da mu je po toj osnovi isplaćeno 63,50 EUR 8. svibnja 2025., što proizlazi iz e-mail poruke tuženika punomoćniku tužitelja od 21. svibnja 2025. (stranica 99 spisa). Budući da te tuženikove navode tužitelj nije osporio, kao i da činjenica da je tuženik tužitelju na ime troška vuče vozila platio iznos od 63,50 EUR proizlazi iz e-mail poruke tuženika tužitelju od 21. svibnja 2025., sud je utvrdio neosnovanim tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj po osnovi troška vuče vozila traži plaćanje iznosa od 63,50 EUR, koji mu je tuženik platio 8. svibnja 2025., odnosno prije podnošenja ove tužbe. U preostalom iznosu od 6,50 EUR (koji se odnosi na razliku PDV po tom računu) sud je tužbeni zahtjev ocijenio osnovanim, kako je to obrazloženo u nastavku obrazloženja.

13. Sud utvrđuje neosnovanim tuženikove navode da tužitelj neosnovano potražuje iznos PDV na plaćene račune u cijelosti s obzirom na to da, na temelju čl. 61. st. 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost, ima pravo odbiti 50% pretporeza obračunatog za nabavu ili najam osobnih automobila, uključujući nabavu svih dobara i usluga u vezi s time dobrima.

13.1. Odredba čl. 61. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj 73/13., 99/13., 148/13., 153/13., 143/14., 115/16., 106/18., 121/19., 138/20., 39/22., 113/22., 33/23., 114/23., 35/24., 152/24., 52/25., 151/25., 32/26. i 48/26.) odnosi se na ograničenje prava na odbitak pretporeza te je u odredbi u čl. 61. st. 2. propisano da porezni obveznik ne može odbiti 50% pretporeza obračunatog za nabavu ili najam osobnih automobila, uključujući nabavu svih dobara i usluga u vezi s tim dobrima. Osobnim automobilima smatraju se motorna vozila namijenjena za prijevoz osoba koja, osim sjedala za vozača, imaju najviše osam sjedala. Uzimajući u obzir jasnu i nedvosmislenu citiranu odredbu čl.1090. ZOO-a koja odražava načelo potpuno restitucije nastale štete, sud utvrđuje da su tuženikovi navodi da tužitelj nema pravo potraživati iznos PDV-a na plaćene račune neosnovani.

14. Stoga je sud prihvatio tužbeni zahtjev i naložio tuženiku nadoknaditi tužitelju štetu u utuženom iznosu od 1.886,93 EUR u smislu čl. 1045. st. 1. ZOO-a (t. l. izreke presude). Za tužitelja je šteta nastala plaćanjem računa za najam vozila i vuču vozila sukladno priloženim računima, koje datume tuženik nije osporio, kao što nije osporio tijekom zatezne kamate. Na temelju odredbe čl. 1086. ZOO-a obveza naknade štete smatra se dospjelom trenutkom nastanka štete, pa je sud stoga tužitelju dosudio zakonske zatezne kamate od dana od kojih ih je tužitelj i tražio, sve po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO-a za ostale odnose.

14.1. Nadalje, sud je u t. II. izreke presude odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži naknadu štete od tuženika u iznosu od 63,50 EUR te u dijelu u kojem traži zakonsku zateznu kamatu po stopi većoj od dosuđene u t. I. izreke presude.

15. Napominje se da saslušani svjedoci Igor Lovrić, Bojan Kinkela i Stefan Blažić, radnici u Porsche Inter Auto d.o.o. nisu imali konkretnih saznanja o dinamici popravka predmetnog vozila te su iskazivali o trajanju njihovih radova na predmetnom vozilu. Iz tog razloga je sud odbio tužiteljev prijedlog za saslušanje ostalih radnika koji su radili na popravku predmetnog vozila Kristijana Nikolića, Ronalda Kalčića i Slobodana Kojića kao suvišan. Sud je odbio i tužiteljev prijedlog za izvođenje dokaza prometnim vještačenjem na okolnost utvrđenja vremena potrebnog za popravak vozila uvažavajući redovno stanje stvari koje postoji na tržištu i okolnostima u kojima se popravak obavlja te uvažavajući vrijeme potrebno za pribavu potrebnog materijala i dijelova te stanje u servisu kao suvišan. To iz razloga što je uvidom u dokumentaciju ovlaštenog servisa u kojem se popravljalo tužiteljevo vozilo vidljivo koliko je popravak trajao, kao i da je postojala potreba za dva naknadna izvida štete. Sud je odbio iz istog razloga kao suvišan i tuženikov prijedlog za izvođenje dokaza prometnim vještačenjem uz zadatak da se utvrdi broj objektivnih potrebnih radnih sati za popravak predmetnog vozila.

16. Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 5. i 155. ZPP-a. Sud je odlučio da je tuženik dužan nadoknaditi sve troškove tužitelju budući da tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva (3%), a zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi. Stoga je sud tužitelju, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora od 1.950,43 EUR, priznao parnični trošak u iznosu od 1.423,18 EUR (t. III. izreke presude). Tužitelj ima pravo na naknadu parničnog troška koji se odnosi na trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 EUR i na presudu u iznosu od 140,00 EUR sukladno Tar. br. 1/1 Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18. i 51/23.) i Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23.) te na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: Tarifa, "Narodne novine" broj 138/23.) budući da je tužitelja zastupao odvjetnik, koji se sastoji od troška sastava tužbe od 200,00 EUR sukladno Tbr. 7/1, troška zastupanja na ročištima 25. studenog 2025., 11. veljače 2026. i 21. svibnja 2026. u iznosu od po 200,00 EUR (ukupno 600,00 EUR) sukladno Tbr. 9/1, troška sastava podneska od 13. listopada 2025., kojim se očituje na navode iz odgovora na tužbu u iznosu od 200,00 EUR sukladno Tbr. 8/1, što ukupno iznosi 1.000,00 EUR te PDV u iznosu od 250,00 EUR sukladno Tbr. 42.

16.1. Odredba čl. 151. st. 3. ZPP-a propisuje da parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka. O zateznim kamatama na iznos parničnih troškova sud odlučuje na zahtjev stranke. Budući da je takav zahtjev tužitelj postavio u zahtjevu za naknadu parničnog troška, to je sud odlučio kao u točki III. izreke presude.

Rijeka, 6. srpnja 2026.

Sutkinja
Tamara Jugo Smoljanović

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave na e-oglasnoj ploči, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti (čl. 352. st. 1. ZPP-a).

Odluka o sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10 i 11. ZPP-a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava (čl. 467. st. 1. ZPP-a).

Žalba protiv ove presude ne odgađa ovrhu (čl. 467.a ZPP-a u vezi s čl. 502. st. 1. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3088a-5b1fc**

Kontrolni broj: **09009-a6929-2245c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TAMARA JUGO SMOLJANOVIĆ, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.